

рото ласо хвърлихъ на шията му. Друга група туземци, подъ ръководството на моя помощникъ Али, дръпна второто ласо въ противоположна посока. Съ третия клупъ бѣха хванати преднитѣ лапи на животното, а съ четвъртия — трупа му. Туземцитѣ, които теглѣха краищата на вжжетата, сполучиха да издигнатъ чудовището до повърхността на ямата. Показа се страшната пасть на тигъра. Стисканъ навсѣде отъ вжжетата, той имаше видъ на побѣснѣлъ, а отворената уста бѣ нѣщо ужасно. Заднитѣ лапи на чудовището висѣха въ въздуха, а съ преднитѣ той правѣше напраздно усилия да се освободи. Следъ това на дъното на ямата бѣ спусната клетката, обърната съ входната врата нагоре.

„Внимавайте! — извикахъ азъ на своя въоръженъ другаръ. Сега всичко зависи отъ васъ. Дръжте пушката готова за стрелба!“

Но докато той успѣе да ми възрази, азъ скокнахъ въ ямата, избѣгвайки ударитѣ отъ заднитѣ лапи на разярения тигъръ. Изцапанъ отъ крака до глава съ калъ, хванахъ муцуната му и я насочихъ къмъ отвора на клетката. Въ тоя мигъ, когато сполучихъ да обърна тигъра въ посока, каквато желяхъ, извикахъ съ всички сили „пускайте“ — и се приведохъ надъ клетката, придавайки ѝ по устойчиво положение.

Людоядтъ съ грохотъ падна въ клетката. Азъ незабавно сложихъ капака, притиснахъ го съ цѣлото си тѣло и, цѣлъ разтресенъ отъ вълнение, почнахъ да го заковавамъ съ гвоздеи. Чакъ сега звѣрътъ бѣ обезсиленъ напълно.

Ужасниятъ ревъ на тигъра, който се задушаваше въ безсилна яростъ, бѣ за менъ най-голѣмата награда.